

Deček in pes.

Kdo te vabil, Murče! kdo,
Da prišel si za menó?
Ti si nepoklican gost,
Čuvaj dom in glodaj kost!

Jaz učim se abecé,
To za modre je glavé.
Ti pa znaš le hov! hov! hov!
Kadar greš na zajčji lov.

Pasjo umnost ti imaš,
Vedno meni se sladkaš.
• Jaz učim se, beži ti!
Urno! — jedna, dve in — tri!

Fr. Krek.

Vilkotu v spomin.

erujte mi, otročiči mili, da se redko kdaj vrši za majhnim dečkom takó izvanredno lep in velik sprevod, kakeršnega smo videli v 23. dan meseca avgusta pomikati se proti pokopališčnemu hribcu našega pogorskega mesta K. Vsa odlična gospóda mestna in mnogobrojno število šolarčkov je šlo potrtega srca za krsto, krijočo pozemeljske ostanke njihovega ljubljenca . . . In ljubljenc je tudi bil naš — Vilko. Kdor ga je poznal, oj kako rad je občeval ž njim; kdor ga je videl prvič, kako hitro se mu je priljubil! Dà, bil je on deček, katerega ni sovražil nihče, in ga tudi sovražiti ni mogel.

Da bi ga bili vi poznali, otroci ljubi, tudi vam bi se milo storilo, ko bi čuli, da ga ni več mej živimi, da se je preselil v večnost. Bolezen, katere kal je vže nosil v sebi, odkar je zazrl luč tega svetá — imel je srčno napako — pustila ga je 10 let gledati zórní svet, ali sedaj ga je nanagloma položila na mrtvaški oder, predno je jel okušati tudi temnejšo stran tega svetá.

Škoda res, da ga niste vsi poznali, škoda, zakaj priučili bi se marsikaj od njega. Naj vam v posnemo le nekoliko povém o našem miljenčku!

Da-si je bil Vilko — kakor rečeno — vedno bolehen, hodil je jako rad v šolo. Letos je bil zvršil tretji razred. V učilnici je bil vedno miren, poslušen, postrežljiv in priden. Kakó rad se je učil, kakó rad se je izdelaval naloge, pričajo njegova spričevala, ki nam ga kažejo vedno mej prvimi odličnjaki. In vztrajal je takó v svoji pridnosti do zadnjega vzdihljeja.